

„O současné situaci“ č.3 (114), červen 2014

„Mystika“ bolševizmu¹

Krátká analýza událostí ke dni narození Puškina, 6. června 2014.

Hlavní události, na pozadí kterých probíhá občanská válka na Ukrajině, se jako vždy odehrávají ve vzájemných vztazích USA a Ruska. Avšak pro hlavní část spotřebitelů „informačních služeb“ médií probíhají bez povšimnutí.

Ve středu 4. června večer (23:00 – 24:00) byl vysílán film o státním převratu, který provedli trockisté v čele s Chruščovem v SSSR 26. června 1953 (viz <http://www.youtube.com/watch?v=Ap6FgK6l2Q0>), 5. června bylo vysílání opakováno ve dne.

* * *

Ve filmu s názvem „Lavrentij Berija. Likvidace“ bylo poprvé široké veřejnosti řečeno o podrobnostech záhadného života a neodtajněné smrti všemocného lidového komisaře a později ministra vnitra Lavrentije Beriji.

Jeho syn Sergo² v interview, které dal nedlouho před svou smrtí, poprvé podrobně vypověděl, jaká fakta, vyvracející oficiální verzi zatčení, soudu a popravy, se mu podařilo získat. Bývala žena Serga, vnučka Gorkého, Marfa Peškova spolu s naší natáčecí skupinou překračuje práh domu Beriji, v které proběhly její první šťastné roky rodinného života se Sergem.

Podle oficiální verze, Lavrentij Berija byl zatčen 26. června 1953. Vyšetřování trvalo půl roku a skončilo soudem a popravou v bunkru štábu Moskevského vojenského okruhu. Ale i jeho syn, i snacha, kterým se povedlo mluvit s očitými svědky, jejichž jména nazývají v dokumentu, tvrdí – Beriju zlikvidovali na příkaz Chruščova, Malenkova a Bulganina.

Ti, kdo se dostal k neodtajněným materiálům procesu s Berijou ví, že třetina materiálů je psána ne stenografkou, ale osobně generálním prokurátorem Ruděnkem. Byly porušeny normy vedení soudního procesu: ve spisu nejsou otisky prstů, místo standardního foto zepředu a z boku je nějaký podivný vyretušovaný snímek ze tří čtvrtin... Neexistuje jediná konfrontace Beriji s těmi, kdo ho obvinil z čehokoliv. Řídké dokumenty, potvrzující, že Berija byl půl roku vyšetřován, jsou dopisy, napsané jím ze zajetí v bunkru štábu Moskevského vojenského okruhu. Pozvali jsme specialistu-grafologa dát expertízu: psal ty dopisy Berija? Závěr je jednoznačný: dopisy jsou psány naprosto jiným člověkem, který se ani nepokoušel napodobit Berijův rukopis. Je to podvrh.

1

Podpora, hájení dlouhodobých strategických zájmů celé společnosti. V původním smyslu slova všeobecný ("obečnosť"...v tichom zmysle i 1.mravnosť i 2.miera chápania ..a z nich vyplývajúca schopnosť riadenia), katholikos, drtivá většina, místo drtivé menšiny (fašizmu, menševizmu, internacizmu). Jen kdysi ne až tak dávno se "nějaký profesionální loutkovodič" snažil přisvojit tento monopol tzv. církvi (Pavla z Tarzu, maskované za Kristovu) a potom podobně po VŘSR smíchat, maskovat absurdní nefunkční a společensky nebezpečný a devastační marxismus za bolševismus. Diskreditovat takto křesťanstvo = bolševismus (národ, lid a jeho tradice, moudrost tisíciletí, hlas kolektivního lidového podvedomia.."ducha" želaní a zkušeností pokolení = gr."katholikos" = všeobecný, zdravý, jednoDuchý sedliacký rozum). (vlozeno při překladu)

² žil 1924 — 2000

V Tbilisi jsme se setkali s historikem, který se osobně znal s jedním z členů soudu – Mitrofanem Kučavou, vládnoucím rodným dialektem Lavrentije Beriji, mingrelským jazykem. Potvrdil, že člověk, který seděl na lavici obžalovaných, nerozuměl mingrelsky ani jednoho slova...

Nikolaj Michailov, Malenkov, Mikojan, všichni ti lidé v různé okamžiky tvrdili, že Lavrentij Berija byl zastřelen 26. června. Ale v historii dál žila oficiální verze jeho smrti – poprava v bunkru Moskevského vojenského okruhu v prosinci 1953.

Během natáčení se nám podařilo seznámit se s člověkem, který osobně znal lidi, kteří zastřelili Lavrentije Beriju. Jeho svědectví uzavírá vyšetřování, které možná pomůže očistit naši historii od podvrhů a lží.

Ve filmu přijímali účast: Sergo Berija, syn L.P.Beriji; Marfa Peškova – žena S.Beriji, vnučka Gorkého; Jurij Žukov – doktor historických věd; Michail Vinogradov – psychiatr-kriminalista, doktor medicínských věd; Nikita Petrov – doktor filozofie; Jurij Muchin – publicista, spisovatel; Vachtang Guruli – doktor historických věd; Nikolaj Starikov – spisovatel, publicista; Arsen Martirosjan – spisovatel, plukovník vnější rozvědky FSB RF; Larisa Drygval – grafoložka, kandidát psychologických věd; Darja Peškova – herečka, vnučka Gorkého; Gennadij Serpik – přednášející VMK MGU¹.

* *
*

Ve filmu je ukázáno, že v ten den, hodinu do zasedání Politbyro CK KSSS, které se mělo sejít na prosbu Beriji a na kterém mělo být přijato rozhodnutí o zatčení hlavy Ministerstva státní bezpečnosti Ignatieva, — byl ve vlastním domě bez soudu a vyšetřování chladnokrevně zavražděn první místopředseda Rady ministrů SSSR, Lavrentij Berija, který plánoval na základě vyšetřování Ignatieva otevřeně soudit spiklence, ale spiklenci byli rychlejší, čímž i dokázali svou vinu celému světu. Je jasné, že Chruščov byl jen nástrojem v rukou globálních trockistů, kteří se tímto způsobem pomstili Stalinovi za porážku v SSSR své linie před začátkem druhé světové války, a 8 let po jejím skončení, v roce 1953, zavraždili Stalina a vzali revanš. Aby upevnili své vítězství nad bolševizmem, trockisté museli odstranit Beriju, který disponoval rozsáhlými důkazy o přípravě a organizaci státního převratu.

Na konci filmu je položena otázka: „Jaký by byl osud Ruska, pokud by se Berijovi podařilo soudit a zničit spiklence?“ Vysílání toho filmu na prvním kanálu ruské televize je svého druhu oznámení celému světu o tom, že v Rusku proběhl tichý kontra-převrat, v jehož výsledku trockisté, kteří v průběhu 40 let (od června 1953 do října 1993) likvidovali všechny výsledky bolševiků, vyčerpali svůj politický potenciál a jsou proto odsouzeni ztratit nominální moc: nad státem, nad sdělovacími prostředky, nad vzdělávacím systémem atd. Je to jen otázkou času. To bylo také otevřeně ohlášeno na 2. mezinárodním marxistickém fóru „Socialismus a svět dnes“, pořádaném Akademií společenských věd Čínské lidové republiky 16 – 17. listopadu 2013 v Pekingu.

Tomuto fóru předcházelo objevení se 22. června 2013 kryptického čínského osmiminutového animovaného filmu „Vpřed, kolegové!“². Objednatelé jeho vytvoření ho zjevně neadresovali čínskému publiku, tím spíše, že největší zájem k filmu vznikl na postsovětském prostoru a v kruzích emigrantů z postsovětského prostoru.

1

Fakulta diskretní matematiky a kybernetiky Lomonosovovy univerzity

² Je možné vidět na <http://videobox.tv/video/17660946/>. Ve filmu jsou všichni: i Stalin, i Trocký, i trockisté-marxisté, ale zvláště je zdůrazněno „ošklivé káčátko“ Beria, kterého z nějakého důvodu potrestali mlčenlivostí (zavázali zobák) za to, že schoval „rudou pyramidku“ nebo „rudou střechu“ (tento termín je spojen s vnější rozvědkou SSSR). Možná že je řeč o archivu Beriji, o který usilovali Chruščov a Malenkov (poslední navštěvoval uvězněného syna Beriji – Serga a chtěl po něm informaci o lokaci otcova archivu.) Dojmy jsou takové, že vedení Číny něco o tom archivu ví, ale schovává ho „na lepší časy“.

Obsah filmu navádí na myšlenku, že po antibolševickém státním převratu, jehož první fáze byla spuštěna vraždou Stalina, a dokončena vraždou Beriji, bolševizmus jednoduše předstíral, že „zmizel z politiky“, ale pokračoval být globálně-politickým jevem, realizujícím svou politiku bez hlasitých veřejných deklamací – tj. „tichou vodou“. Existují důvody předpokládat, že po vraždě Stalina a Beriji byly jejich „speciální archivy“ vyvezeny do Číny, což je udělalo nedostupnými jak pro marxisty-trockisty, tak i buržoazní liberály.

Film „Lavrentij Berija. Likvidace“ byl vysílán ve středu 4. června večer a opakován ráno 5. června – ve čtvrtek. Ale verze o bolševicích, kteří po vraždě Stalina a Beriji odešli do utajení, vyvolává více otázek než odpovědí na některé otázky bývalého období. Některé z nich:

1. Jak hlava jedné z nejmocnějších rozvědek světa mohla „prospat“ spiknutí trockistů?

2. Ano, Berija měl materiály (kompromat) na všechny členy Politbyro, a pravděpodobně i na samotného Stalina (nejspíše s jeho souhlasem). Ale takové záležitosti neřeší jedinci. A Berija musel chápat, že vypořádat se s vysoce postaveným spiklencem legitimní cestou (získat povolení CK KSSS na zatčení, vyšetřování a soud) bude jen těžko v té době možné. Ale i spiklenci věděli, že zbavit se legitimní cestou Beriji (získat v důsledku volné diskuse na plénu CK povolení na jeho zatčení, vyšetřování a soud) bude také jen těžko možné, tím spíše, že jako člen Politbyra měl Berija právo vystoupit na plénu CK KSSS a objasnit, za co ho chtějí soudit)

Tak tedy, byly dva „týmy“ – bolševiků, podporujících Stalina, a trockistů, bažících po pomstě. Zatím je jasné jedno: události 26. června 1953 ukázaly, že tehdy trockisté zvítězili. V souvislosti s tím vyvstává zákonitá otázka: kam se poděl „tým“ bolševiků? Je možné, že nějaká část změnila kabát ještě ve stalinské době (například Molotov se v tom smyslu přímo vyjádřil), ale to už nejsou bolševici; a druhá část, sledující potok represí nečekala, až přijde řada na ně a odešla do ilegality nebo emigrovala z SSSR?

Pokud bolševici v utajení byli strukturně organizovaní (tj. měli svého generálního sekretáře, svou hlavu KGB atd.), pak takové *podzemí* může existovat dostatečně dlouhou dobu dokonce při směně pokolení, avšak libovolnou strukturu je profesionální kontrarozvědka schopná vyjevit a eliminovat.

Nebo druhá varianta: *podzemí* nebylo strukturováno, ale v tom případě může, při ztrátě ideje, degradovat a podlehnout samolikvidaci při směně pokolení. V anticipaci tohoto po vraždě Stalina a Beriji marxisté-trockisté a liberálové čekali více než 40 let – v plném souladu s biblickými recepty: pojízdný koncentrační tábor v Sinajské poušti, kde byl vypěstován historicky reálný judaismus, fungoval přibližně 40 let¹.

Přesto poté, co plazivý státní převrat byl završen rozčleněním SSSR a přechodem k právnímu systému buržoazního liberalismu, plány jak liberálů, tak marxistů-trockistů na další rozvoj politického procesu zkrachovaly. Proces krachu jejich plánů disponoval svébytností ve vztahu ke každé z nazvaných politických sil:

- buržoazní liberálové, kteří vzali do svých rukou státní moc, moc nad médii a vzdělávacím systémem, ztratili v průběhu 20 let jakoukoliv podporu národa;
- naděje marxistů-trockistů na to, že v důsledku vítězství buržoazních liberálů v zemi vznikne revoluční situace a oni znovu přijdou k moci na vlně široké podpory mas, se také nevyplnily.

Poslední proběhlo ve mnohém díky V. Putinovi, který během svého prvního prezidentského období, za prvé, obnovil akceschopnost státního aparátu (vystrojil „vertikálu moci“) na minimální úrovni, dovolující společnosti rozvíjet se evolučně, tj. bez katastrof a revolučních otřesů, a za druhé, prováděl politiku potlačení obecně liberálního principu, podle kterého státní moc musí sloužit byznysu, a především – byznys-oligarchii. Proto existuje k V. Putinovi množství výhrad

¹ viz práce VP SSSR „Sinajský pochod“

jak ze strany revolucionářů marxistů-trockistů¹, tak ze strany buržoazních liberálů. Přičemž, pokud výhrady ze strany trockistů mají být nějaký reálný základ, protože revoluční situace, vytvořená režimem Jelcina, se uvolnila díky politické vůli Putina, pak liberálové by s jejich výhradami měli jít k psychiatrovi, protože:

- v tom, že liberální ideje se ve společnosti diskreditovaly a ztratily podporu, není vinen nikdo jiný, kromě liberálů samotných, provádějících politiku v době Jelcina;
- pokud by se revoluční situace neuvolnila politikou Putina, mnozí z nyní nespokojených liberálů by byli během revolučních otřesů zabiti.

Ale vysílání 6.6.2014 filmu o vraždě Beriji znamená, že bolševizmus za 60 let, které uplynuly od června 1953, a za 23 let, které uplynuly po bělověžské zrady, se nejen „provětral“, ale i nabral druhý dech, dokonce se aktivizoval. Nicméně v roce 2013 se aktivovali i trockisté (stačí vzpomenout objevení se lživých knih Igora Belych, v kterých G.K.Žukov², prezentovaný jako vedoucí speciální tajné rozvědky CK KSSS, dává povolení k sledování Beriji, údajného anglického špiona a vlivového agenta).

Co se týká čínského filmu „Vpřed, kolegové!“, pak ačkoliv byl vytvořen v Číně, pravděpodobně byl určen ruskému publiku, nikoliv čínskému, protože v názvu filmu zní (nevyřčeně) výzva k ruským bolševikům: „Ustupování už bylo dost – vpřed!“ O tom hovoří také fakt, že v Číně o něm málokdo ví a neprobírá se tam zdaleka tak aktivně, jako v Rusku. Vše naznačuje, že i čínský film i knihy Belych jsou svébytné testy na přítomnost stoupenců bolševizmu a trockizmu v Rusku, a to může znamenat jedno: bolševizmus v Rusku přežil bez jakékoliv konspirace – ve formě virtuálních struktur, bezprostředně podřízených noosféře a Záměru, a nyní se aktivizoval, když uzrály okolnosti. Fakt objevení se VP SSSR a Koncepce sociální bezpečnosti (KOB) je jedním z potvrzení tohoto.

Pokud se podívat na matriční aspekt událostí, vysílání filmu o vraždě Beriji vyšlo na významné datum pro Čínu – 25. výročí silového potlačení liberalizmu na náměstí Nebeského klidu 4. června 1989, což zachránilo Čínu před katastrofou, analogickou té, ke které přivedla SSSR politika Gorbačova a jeho kurátorů. Kromě toho, odvysílání filmu o trockistickém převratu 4. a 5. června 2014 bylo načasováno před den narození A. S. Puškina³ a cesty Putina do Normandie na oslavy spojené s 70. výročím vylodění spojenců antihitlerovské koalice na pobřeží Francie (otevření západní fronty).

Kurátoři Západu, plánující otevření druhé fronty a výsadek v Normandii (při tichém: otvíráme druhou frontu ne kvůli pomoci Rusům v boji s německým fašizmem, protože jsme ho sami vypěstovali pro konečné řešení „ruské otázky“, ale proto, že nechceme, aby se Evropa stala součástí Ruské civilizace), neznajíce a nechápající historii Ruské civilizace, upustili z pozornosti matriční aspekt existence. Ve výsledku výsadek v Normandii vyšel na den narození Puškina, tj. nechtěli, ale... vyšlo tak: nevědomky přece jen podpořili Ruskou civilizaci v boji s fašizmem, protože Puškin je jednou z opor této civilizace. Tak se s Boží pomocí realizoval algoritmus: někdy se odehraje nejen to, co bylo naplánováno, ale i to, co nebylo v plánu, ale doprovází plánované, často mu přidává naprosto jiný smysl a následky.

Večer 6. června udělal Putin v Normandii oznámení, které tu verzi potvrdilo: prohlásil, že není proti tomu, aby se Volgogradu vrátil předchozí název – Stalingrad, ale je to třeba dělat demokratickou cestou – skrz referendum obyvatel města: „jak rozhodnou, tak i bude“⁴. Přitom, jak ukázali v reportáži

¹ Dokonce známý trockista-teoretik E. Gilbo se aktivizoval a nezdržel se od sebepropagace:

<http://worldcrisis.ru/crisis/1518259> To interview je podstatou (nevyřčeným) o agónii trockizmu a jeho projektu, světové permanentní revoluce (nyní se nazývá světovou válkou korporací), kterou Gilbo i propaguje ve své knize „Postindustriální přechod a světová válka“ ([Постиндустриальный переход и мировая война](#)). Na konci interview píše přímo o své náklonnosti globálnímu trockizmu: „...je třeba být připraveným. Jak říkal Trocký – vy se o světovou válku nezajímáte, zato ona se zajímá o vás.“

² A Žukov má dluh: odpovědnost za katastrofu léta 1941.

³ Kromě toho, 6. června 2014 v Řecku u úpatí hory Parnas byl slavnostně odkryt památník Puškinovi, a tím aktem začínají galerii velikých básníků světa. Ve výsledku se tento den stává svátkem ruského světa (ruské civilizace) na globální úrovni.

V souladu s mýty antického Řecka byl Parnas místo pobytu Apollóna a múz, patronek umění, včetně poezie.

⁴ <http://aftershock.su/?q=node/234580>.

„Zprávy týdne“ z 08.06.2014, Putin vytkl veteránům, přejících si návrat názvu Stalingrad, že nyní město nese jiný název, slovy: „Vy sami jste ho změnili...“¹. Výtka je adresována generacím, které žily v době chruščovštiny. To znamená: navenek je Putin stoupencem liberálně-demokratických principů, ale uvnitř – principů bolševizmu.

Jinými slovy, je to další znamení toho, že „noosféřní bolševizmus“ se v Rusku aktivizoval. Těm, kdo nezapomněl akci konanou v roce 2008, „Osobnost Ruska“, kdy Stalin porazil všechny ostatní kandidáty, což vyvolalo hrůzu v prostředí liberálů², se už tehdy vyjasnilo, že noosféřní bolševizmus v Rusku se aktivizuje.

* * *

Zatím naše média (a ona jsou všechna liberální) nijak nezareagovala na film o Berijovi. Západní média také nezareagovala, ale Evropská centrální banka zareagovala bleskově: poprvé v historii, od 11. června, zavádí **negativní zhodnocení vkladů** ve výši -0.10% (interest rate on the deposit facility)³.

Jako doplnění se objevila nová prezentace [Stevena Kopitse](#), vyvolávající hrůzu, o perspektivách umírající ohlodíkové energetické ekonomiky.

„Základní teze:

- 1) vrchol těžby tradiční ropy byl v planetárním měřítku dosažen v roce 2005;
- 2) **vklady v hledání a osvojení nalezišť tradiční ropy dělaly v letech 2005-2013 4 trilióny dolarů (přibližně HDP Německa!), ale nehledě na to došlo ke snížení těžby přibližně o milion barelů denně;**
- 3) pro srovnání – vklady mezi lety 1998-2005 dělaly \$1.5 trilionu a daly zvýšení těžby o 8,6 milionu barelů za den;
- 4) růst cen ropy je nedostatečný, aby pokryl rostoucí náklady; to znamená, že růst cen ropy bude pokračovat, protože investice se zmenšují a brzy se snižování objemů těžby zrychlí;
- 5) očekávaný efekt – stále více energie bude utráceno na samotný proces těžby, což bude nechávat stále méně energie na zbylé úlohy společnosti; - **poznámka od „alexsword“**: v termínech [fyzické ekonomiky](#) to znamená, že entropie planetárního systému vzrůstá; (...)

To vše dohromady bude zjevně v blízké budoucnosti i určovat objektivní proces globalizace.⁴

* * *

Libovolná situace (a také plynoucí procesy) má vždy dva aspekty: matričně-egregoriální a materiální (hmotný, realizovaný ve hmotě). Druhý můžou vidět-ohmatat všichni, a první, při nerozvinutosti smyslových orgánů přímého vnímání polí, není vnímán, ale může být identifikován na základě svých projevů v materiálních procesech (a tento úkol ve většině případů nemá jen jedno řešení).

Vše popsané výše v našem chápání celkově odpovídá egregoriálnímu aspektu situace: tj. buržoazní liberalizmus a marxistický trockizmus za posledních cca 30 let degradovaly do hovna, a bolševizmus přešel do protiútku.

V hmotě je vše přeplněno dědictvím liberalizmu a trockizmu-marxizmu. A to dědictví také čeká pouť v hovno a samolikvidace po míře toho, jak bude bolševizmus vstupovat do svých práv.

V tom, že vražda Beriji (jeden z prvků trockistického státního převratu roku 1953) se stala možnou, sehrály roli dva faktory:

¹ Stenografický zápis setkání Putina s veterány, publikován na <http://www.kremlin.ru/transcripts/45870>, je ukončen před tématem o návratu Stalingradu jeho jména.

² Stránky projektu - <http://www.nameofrussia.ru/>. Výsledky: 1. Alexandr Něvský, 2. Stolypin, 3. Stalin, plus rozhovory o tom, že liberálové „zkorigovali“ výsledky, protože nechtěli přiznávat, že Stalin byl reálně první. Komentáře liberálů viz např. www.ng.ru/politics/2008-12-29/2_rusname.html.

³ proinvestory.cz/zaporne-sazby-v-eurozone-jsou-tu

⁴ <http://aftershock.su/?q=node/234780>.

1. Podle našeho názoru, Lavrentij Pavlovič neadekvátně chápal „židovskou otázku“. Soudě podle toho, co je známo ze svědectví těch, kdo ho dobře znal, vnímal společnost jako množství osobních vztahů (tj. ten případ, kdy se pro stromy nevidí les), a otázku o kulturách a subkulturách jako informačně-algoritmických systémech (v marxizmu je analogií otázka o třídním vědomí) on, nejspíše, nechápal, protože soudě podle všeho, neadekvátnost třídního přístupu marxizmu viděl, když pracoval s reálnými lidmi, jejichž chování neodpovídalo „třídním normám“, a alternativy těm „normám“ on sám nevypracoval.

Sionistická mafie nebyla zainteresována na udržení Beriji mezi živými dokonce při tom, že právě on zastavil „proces s lékaři“, protože ho vnímala jako bolševika, a vítězství bolševizmu v globálních měřítcích při rozvoji SSSR jako bolševického státu jí a jejím kurátorům kazilo plány.

2. Možná, že nějakou roli sehrála i zrada Malenkova (1902–1988), který si následně přisuzoval hlavní roli v „zatčení Beriji“.

To, co píše F. Čujev s odkazy na Kaganoviče, také nevnaší do otázky jasno (zde nepřeloženo, pozn. překl.):

* * *

Zatčení Beriji

— В «Правде» пишут, что Берия ненавидел Хрущева.

— Абсолютная неправда, — твердо заявляет Каганович.

— Вчерашняя «Правда», 10 ноября 1989 года, статья «На пути к XX съезду»: «Есть основания полагать, что замысел устранить Берию вызревал еще у Сталина...»

— Это, наверно, правда, — соглашается Каганович. — Возможно.

— «И Берии стало об этом известно. Отсюда столь обнаженная ненависть его к Сталину, проявившаяся в дни смертельной болезни последнего. Довольно напряженными были личные отношения Берии с другими членами Президиума ЦК, в частности, он демонстративно игнорировал Хрущева...»

— Абсолютная неправда.

— Мне Молотов рассказывал, что, наоборот, они дружили.

— Это была неразлучная пара, — говорит Каганович. — Неразлучная пара. В последние два года жизни Сталина у него большей частью на даче дневали и ночевали. Хрущев, Берия и Маленков. Хрущев и Берия были неразлучная пара, дружили. Потом на какой-то почве у них возникли... Берия, может, решил, конечно, что, зачем ему держать Хрущева, когда он может один управлять? Может быть, и решил.

Бурлацкий написал, как Хрущев рассказывал об аресте Берии. Зашел Берия, у него портфель, а я, говорит, Хрущев, сразу сообразил, что у него в портфеле, хват, цап, и портфель ухватил. Так и не сказано, что там было. Цап и забрал. А это неправда, мы там сидели, все члены Политбюро, собрали нас.

— В «Правде» сказано, что его арестовали на заседании Президиума Совета министров. Наверно, на Политбюро все-таки.

— На Политбюро! Заседание Политбюро. Это кто писал?

— Барсуков, кандидат исторических наук.

— Врет! Врет... На заседании Политбюро дело было. Сидели мы. Зашел Берия и говорит: — Что, внеочередное заседание Политбюро? Вызывали меня?

Ему говорят: — А вот про тебя и будем обсуждать.

— А что про меня обсуждать?

Тогда Маленков взял слово первым. Он и председательствовал. И выступил. А потом выступили члены Политбюро, в том числе и я, что вот такие-то данные, что ты интриги водишь против Политбюро ЦК... А после этого его арестовали. Но обсуждали, выступали.

Единственный, Микоян пришел позже немного и говорит: — В чем дело? Что тут произошло?

Ему рассказали. Он говорит: — Как это так?

Микоян вначале не был в курсе дела.

— Бурлацкий в газете написал, что Хрущев провел большую работу, со всеми членами Политбюро беседовал, потом вызвал Кагановича, сказал ему о Берии то-то и то-то. Каганович спросил: — А как большинство в Политбюро? — Хрущев ответил: — Большинство за то, чтоб его исключить. И так далее...

— Врет. А дело было так. Я уезжал, был на Урале, а потом с Урала заехал в Горький. В Горьком я занимался речным портом и железной дорогой. Потом получаю телефонограмму: «Приезжайте в Москву». Я прервал пребывание в Горьком и выехал в Москву. Приехал.

Хрущев звонит мне и говорит: «Приезжай ко мне». Я пришел к нему. Так дело было. Он мне говорит — то-то и то-то. О заговоре не говорилось, что Берия — шпион, не говорилось. А говорилось о том, что он интриги завел, хочет свергнуть Политбюро и захватить власть. Я говорю: «Это плохо. Очень плохо». «Вот мы хотим его снять». То-то и то-то.

— А как Хрущев узнал?

— Видимо, у него были люди. «Хорошо, — говорю, — я согласен, соберем Политбюро».

Я только сказал ему: «А может, его прижать и оставить все-таки, не снимать?» Он говорит: «Нет, это не выйдет, дело зашло далеко уж очень. Ты услышишь, там расскажут подробнее, на заседании». Хорошо, — говорю, — соберите заседание. Вот как было дело. Я говорю: «А Микоян знает?» «Нет, — говорит Хрущев, — мы ему не говорили, а то он Берии расскажет».

Так что Микояну не говорили. Поэтому Микоян, когда пришел на заседание, удивленно так глаза выпялил и говорит: — «Что, что?» Ему рассказали. Он тоже проголосовал «за». Никто не проголосовал против. Вот как было дело. Так что Бурлацкий болтает ерунду со слов Хрущева.

— Молотов мне говорил, что все проголосовали «за», а Микоян воздержался.

— По Берии? Я не помню. Мне кажется, что он не возражал. Может быть, и воздержался... Я спросил: «А Микоян знает?» Для меня это было очень важно. Не «большинство как?» я спрашивал, а «знает ли Микоян?» Потому что я с Микояном был... «Нет, ему нельзя этого доверять. Этого он не знает». Я скажу следующее. Документов о том, что Берия связан с империалистическими державами и что он шпион и прочее, нам не представили. Таких документов ни я, ни Молотов не видели.

— Я у Молотова спрашивал: «Был ли он шпионом?» Он говорил: «Агент — не обязательно шпион».

— Я спрашивал у Молотова, — говорит Каганович. — Были ли у тебя документы какие-нибудь насчет того, что он агент империализма? Он говорит: «Не было». Таких документов нам не дали, и их не было. Я рассказываю, как было. Так оно и было. На суде, говорят, были документы.

— Барсуков пишет о пленуме со второго по седьмое июля, который Берия снимал и, что там вопрос был не только о Берии, но уже и о культуре личности.

— Неверно. Неправда.

— Он пишет: «Важное место в работе пленума занял вопрос о культуре личности Сталина, ликвидации его последствий, демократизации партийной и государственной жизни. Необходимость борьбы с культом личности, преодоления его последствий нашла полное понимание в Центральном комитете. Ортодоксальную позицию заняли некоторые представители старого сталинского окружения. Каганович заявил в своем выступлении: «Верно, что был перегиб в смысле культа личности, но это не значит, что мы должны сделать крутой перегиб в другую сторону, в сторону замалчивания таких вождей, как Сталин. Сталин — великий продолжатель дела Ленина, Маркса, Энгельса... Сегодня мы должны полностью восстановить законные права Сталина и именовать великое коммунистическое учение учением Маркса-Энгельса-Ленина-Сталина».

И дальше: «Кагановича поддержал А.А. Андреев: «Появился откуда-то вопрос о культуре личности. Почему встал этот вопрос? Ведь он решен давным-давно. Миллионы людей знают, какое значение имеет гениальная личность, стоящая во главе движения, знают, какое значение имели и имеют Ленин и Сталин...» Возгласом: «Правильно!» поддержал это высказывание Ворошилов.

* *
*

V roce 1992, kdy kniha „Tak pravil Kaganovič“ vyšla poprvé, Lazar Mojsejevič už nebyl mezi živými: zemřel 25. června 1991 za méně než měsíc do GKČP. Proto otázka, lhal-li Kaganovič (o čemž máme pochybnosti), nebo Čujev (to připouštíme, protože ve vztahu k němu mu nedopřáváme „presumpci nevinny“¹), je otázka otevřená.

To, že by se Berija přátelil s Chruščovem, je nepravděpodobné: mohl si ho pouštět k tělu podle principu „drž přátele blízko, nepřátele ještě blíže“.

Lazar Mojsejevič je jedním z těch, kdo držel egregor bolševizmu do té doby, než nové pokolení bolševiků nezačalo novou iteraci bolševického projektu globalizace, nespojenou s minulými chybami a setrvačností tradic.

Několik slov o místě Ukrajiny v těch procesech.

Většina vnímá problematiku, spojenou s Ukrajinou, v aspektech:

- vlivu americko-evropských sankcí na ekonomickou situaci Ruska a vlivu kárné operace na jihovýchodě Ukrajiny;
- otázky o tom:
 - mělo by Rusko ochránit Jihovýchod Ukrajiny od kyjevské moci až do jeho integrace jako části Ruské federace?
 - nebo by Rusko mělo dovolit Kyjevu podporovanému USA dovést trestnou výpravu na Jihovýchodě do vítězného konce, a poté spolu s Gejropou sledovat, jak Kyjev bude filtrovat obyvatelstvo Ukrajiny skrz koncentrační tábory, ve kterých zemřou nesouhlasní s tím, že Mazepa, Bandera a další postavy minulosti a současnosti byli skuteční vůdci ukrajinské etnogeneze, a „Moskali“ (Rusové, pozn.) jsou ztělesněním světového zla, nezákonně okupujícího 1/6 světové souše, která by po právu měla být pod plnou kontrolou „svědomitých“ potomků antických „proto-Ukrů“?

¹ Odmítnutí „presumpce nevinny“ ve vztahu k F. I. Čujevovi vznikl v důsledku pročetění jeho knih o Molotovovi a Kaganovičovi.

- kdo více lže a silněji zkreslí skutečnost ve svých videoreportážích z míst události – Ukro-TV nebo jejich ruští kolegové a čem spočívá lež jedněch a druhých?

Realita je taková, že současná válka, — dokonce partizánsko-povstalecká, nemluvě už o válce s účastí regulérních armád a speciálních jednotek, podporovaných státními systémy týlového zabezpečení — se nedá vést metodami Robina Hooda na základě samozabezpečení povstalců produkty Sherwoodského lesa a při epizodické podpoře rolníků, už okradených šlechtou, a na základě válečných trofejí.

Tj. obě strany konfliktu jsou financovány.

- Je známo, že ukrajinští oligarchové, vystupující za vládu Kyjeva nad vší Ukrajinou bez jakékoliv federalizace, už během Majdanu začali vytvářet své soukromé ozbrojené formace. A určité množství bojovníků „Pravého sektoru“ a „Národní gardy“ Ukrajiny v minulosti absolvovalo bojovou přípravu ve „sportovních táborech“ na území Polska a Litvy.
- Mluvit o tom, že Doněcká a Luganská republika „separatistují“ na základě finanční a vojensko-technické podpory Ruska, že tam velí důstojníci rozvědky a FSB, a pod jejich velením se nachází jimi vycvičení jedinci, zavčas připraveni v „hlubokých a strašných muromských lesích“¹, — znamená zaměňovat realitu za výmysly.

Z obou stran válku začaly ne státní, ale korporativní peníze, ale – různých korporací.

Proti Jihovýchodu Ukrajiny pracuje kapitál tamních oligarchů, usilujících realizovat na Ukrajině ideál, ohlášený už v roce 1992 Chodorkovským a Něvzlinem:

«... ještě před několika měsíci jsme si považovali za blaho vládu, která by nám podnikatelům nepřekážela. V tom smyslu byl ideálním vládcem Gorbačov. Na té etapě našeho rozvoje to bylo dostatečné. Nyní, když podnikatelská třída nabrala sílu a zastavit ten proces je už nemožné, mění se i náš vztah k vládě. Neutralita ve vztahu k nám je už nedostatečná. Je nutná realizace principu „kdo platí, ten i určuje muziku“»²

V realizaci toho projektu ukro-oligarchy podporuje liberálně-buržoazní oligarchická internacionála Západu (USA a Evropy). A teprve po zvolení P.Porušenka³ prezidentem Ukrajiny mohou v tom konfliktu hrát rozpočtové peníze Ukrajiny větší roli.

Proti tomuto liberálně-buržoaznímu projektu pracují „ideové peníze“ vnitrocírkevních bratrstev, usilujících obnovit pravoslavnou říši a projekt „Rusko – třetí Řím“, ve kterém Velkorusové, Bělorusové a Malorusové (Ukrajinci) jsou všichni titíž pravoslavní-ruští, v důsledku čeho žádný buržoazně-liberální oligarchát nemá na Ukrajině místo.

Pokud mluvit o budoucnosti Ukrajiny, poté, co tam vláda kompletně ztratila svou sakrálnost, její perspektivy se určují především egregoriálními procesy – chováním velkých mas lidí pod vlivem egorů. Pokud je zformována určitá mentalita, pokud je ta mentalita podpořena energeticky, pak poté, co je tomuto systému dán signál „start“ práce v režimu „více emocí a méně osmyslené vůle“, bude pracovat automatickém režimu do kompletního energetického vyčerpání nebo prakticky kompletního vyhlazení nositelů určitých druhů mentality. A Ukrajina byla do toho procesu zatahována Západem a zatahovala se do něj sama, protože v jejích nyní aktivních skupinách obyvatel, držících moc, chybí znalost sociologie a znalosti o řízení ekonomiky, na jejichž základě by bylo možné vypracovat a realizovat politiku překonání vleklé krize postsovětské, neživotaschopné ukrajinské státnosti.

Tj. realita je taková, že dokud ta automatika hlouposti a bezvůle nevyčerpá samu sebe, pomoc Ukrajině ze strany Ruska v žádném případě nemůže dosáhnout cíle – zabezpečit jí vlastní společensky-ekonomický rozvoj a vzájemně výhodnou spolupráci s ostatními státy a národy.

Vnitřní Prediktor SSSR

¹ Text z písně Vysockého «Песня-сказка о нечисти»: <http://www.chistylist.ru/stihotvorenie/pesnya-skazka-o-nechisti-v-zapovednyh-i-dremuchih-vysockii-v-s>.

² Viz <http://www.kprf.org/showthread.php?t=9995> - fragmenty z knihy „Člověk s rublem“.

³ To není překlep, ale náš vztah k perspektivám Ukrajiny pod jeho vládou.

6.června 2014.

http://dotu.ru/2014/06/09/20140609_tek_moment03114/